

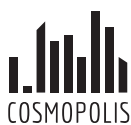
ANDĚL SMRTI

RICHARD SKLÁŘ

ANDĚL SMRTI

RICHARD SKLÁŘ

Motto:

*„Smrtelně vážné situace skutečně nastávají
až v posledních okamžicích života“*

KAPITOLA 1

Už zase spěchám. Od té doby, co jsem se vrátila z patnáctidenního výletu na Srí Lanku, mi za zadkem opět hoří koudel. Mé pětapadesátileté tělo se chvíli vzpouzelo, ale po dvou dnech v realitě si vzpomínám už jen matně, že vůbec nějaká dovolená byla. Dovolená? Spíše zdravotní dovolená. Už jsem ji potřebovala jako prase drbání. Každopádně kouzlo malátného plynutí času v poklidném zahraničí se rozplynulo okamžikem prvních kroků na české půdě. Akorát jsem si zapnula telefon a pípla první zpráva. Říďa. Jeho lakonické: „Babino, vítej nazpět v Mordoru“ mě násilím vtáhlo do syrové skutečnosti naší země zaslíbené, ráj to na pohled. Říďa je zkrátka vlastenec a kamarád, jak má být.

Všichni mi říkají Bo a jsem spolumajitelkou největší ostravské realitky Flat & House. Říďa je mým společníkem ve firmě a nejraději mě oslovuje „Babino“, což by kromě něj nikomu jinému neprošlo. Momentálně se dává dohromady po srdečním kolapsu, díky kterému má dnes trojnásobný bypass. Před infarktem vážil nějakých tři sta liber, za těch pár měsíců mu jeho majestátní ředitelský pupek trochu splasknul. Dnes má jen něco kolem dvou set dvaceti, a to nemyslím hodnotu jeho systolického tlaku. Pár kil sice ztratil, ale ironie a sarkasmus mu bohužel zůstaly. Ego rovněž. Proto se vůbec nezdráhal mě tak hezky přivítat hned po přiletu. Nicméně ten neurvalý, stárnoucí hromotluk mě v životě pronásleduje dobrých čtyřicet let.

Kromě Řídi mám na krku ještě svou třicetiletou dceru Anetu a vnuka Patrika, kterému je pět. Aneta je v naději a už se sotva valí. Její partner, se kterým žila v Irsku, ji podruhé otěhotněl a následně opustil. Z toho důvodu dychtivě zatoužila po ochranných křídlech maminky a vrátila se domů. Teď všichni bydlíme v upraveném mezonetu, společně s mou nejlepší kamarádkou Honzikem a jeho činorodou fenkou šeltie jménem Tequila.

Na jaře jsem zažila při prodeji staré vily na Sadové ulici takovou nepřijemnou lapálii, během které mi málem odešlo pravé oko. A propos, moje oči. Zázrak přírody. Dvakrát větší makula než u běžných lidí. Můj oční lékař, který se postaral, aby mi oko zachránil, odhadnul počet tyčinek na hodně přes dvě stě milionů v každém oku. Proto vidím za šera ostře a jasně jako lvice. V mých patnácti mě díky tomu podchytilo tehdejší ministerstvo vnitra a dostalo se mi výcviku ve speciální jednotce. Už přes dvacet let jsem v civilu, ale mnohé instinkty přece jen zůstaly navzdory věku. Říďa mi občas připomene, že bych sama na sebe měla nosit zbrojní pas. Zapomíná však, že je ze stejného těsta. Jen ten srdeční sval ho letos na jaře přivedl na pokraj životního resetu.

Mám tedy zase už hodně naspěch. Moje upravené vozítko, uměle otlučený bílý Ford Mondeo první generace s vytuněným atmosférickým šestiválcem a karbonovými brzdami, se proplétá přes obligátní rozkopané objížďky z centra až k ostravskému sídlišti Bělský Les. Mám se podle plánu dostavit na kontrolu právě ke svému očaři. Zbývá mi deset minut a jsem sotva ve Vítkovicích. Předpolední dopravní tragédie.

Na kontrolu se těším. Jsem zvědavá, jak se panu primáři údivem protáhne obličej. Do poraněného oka se mi totiž postupně navracejí všechny funkce. Navzdory jeho katastrofickým prognózám. Netuším, jestli je to mým oblíbeným manukovým medem, kterým se cpu tak, až mi roste žihadlo. Nebo díky speciální terapii na Srí Lance, kde mě doslova rozebrali na molekuly, provedli generálku a zase složili dohromady. Či snad i moje závislost na kofeinu vykonala své? Denně vypiju nějakých dvanáct šálků espresa. Zkrátka mi to chutná a nehodlám na tom nic měnit. V tomhle věku už je nejspíš stejně pozdě.

Poslední úsek cesty je už výpadovka na Mošnov, ještě pořád Plzeňská ulice. Hezky dva pruhy. Poklidně si jedu v levém, protože za chvíli budu odbočovat, když mě zprava předjede nějaký nedomrlý nazdárek v zánovním černém golfíku, vypucovaném do klavírního lesku. Jeden z těch, kteří jsou předvídatelní jako počasí na severním pólu. Jeho povoláním bude nejspíš syn. Stahuje ztmavené boční okénko a za významného koulení očima a divoké gestikulace ze sebe chrlí jediné slovo v nekonečné sekvenci. Přesně podle predikce. Odezírám mu ze rtů. Neměl by tak moc chodit na fotbal. Blahosklonně mu pokynu a pošlu vzdušný polibek. Simuluje dávicí záškuby a určitě sám sebe chválí, jak mi to nandal. Přemýšlím, že zatímco já jsem po mnoha úspěšných tajných zahraničních misích pomýšlela na civil, tento jeliman tenkrát mohl leda tak dělat štajgra na pískovišti mezi barákama uprostřed Dubiny. Takový mě nemůže rozhodit. Navíc už konečně zapínám levý blinkr a lehce přibrzdím. Mamánek mizí a moje myšlenky se soustředí na pana primáře. Ten je bohužel šťastně ženatý, takže soustředění se mi upíná se vši počestností pouze na vyšetření oka.

KAPITOLA 2

Ama seděla u kávy na benzínce a zamyšleně hleděla do svého tabletu značky nahryznutého jablka. Usrkávala horký nápoj a občas si uhladila pramen tmavých vlasů, neposlušně padající přes oči. Měla šedý tvídový

kostým a lakované lodičky matné bordó barvy na decentním podpatku. Pár řidičů z povolání v zasviněných montérkách ji ohodnotilo pohledem, ale k oslovení se žádný neměl. Ama celkově vypadala tak upjatě, že už předem odrazovala od jakéhokoli kontaktu.

Mimika dokonale hladkého obličeje se jí jen lehce přiblížila čemusi, co by se dalo při množství dobré vůle nazvat úsměv. Byl to ten okamžik, kdy se červený bod ve speciální aplikaci přiblížil. Pak zahrnul prudce doleva, poté ještě jednou a zastavil se. Ama si zkopírovala koordináty cíle do navigace, položila na pult padesátikorunu a odešla.

Venku na ni čekala fádni stříbrná oktávka druhé generace. Taková, kterou jezdí snad každý druhý. Nenápadnější auto aby pohledal. A vlastně o to šlo. Když se někomu chcete dostat pod kůži, je nejlépe použít jeho vlastní zbraně. Ama se pod kůži dostat chtěla. Nasadila si tmavé sluneční brýle a v pošmourném říjnovém předpoledni nastartovala.

Neuběhly snad ani tři minuty, když zastavila na malém parkovišti u věhlasné privátní oční kliniky. Kromě ní a otlučeného bílého mondea s chladnoucím motorem tady bylo ještě několik aut, která vypadala podobně průměrně, až uboze. Nepřehlédnutelný byl ovšem béžový Mercedes E350 BlueTEC s perleťovým lakem, parkující na vyhrazeném místě hned u hlavních dveří kliniky. Ten je majetkem pana primáře.

Ama rychle přehlédla zkušeným pohledem okolní budovy a pátrala po případných kamerách. Mohla být klidná, žádné tam nebyly. Vypnula motor, stáhla sluneční clonu a obličej ještě více pohroužila do stínu. Čekala a věděla, že se dočká. Trpělivosti měla na rozdávání. Z celé skupiny zbyla jen ona. Všichni ostatní – muži – byli buď po smrti, nebo definitivně mimo oblast praktické použitelnosti.

Pod slunečními brýlemi se lehce chvěly řasy očních víček, jediná známka rostoucího napětí. Poprvé od toho jarního fiaska uvidí objekt svého zájmu tváří v tvář. Celou dobu chodila kolem v hodně velkých kruzích, aby neupoutala žádnou pozornost. Postupně ale rádius zkracovala a dnes tedy konečně nastane okamžik pravdy.

KAPITOLA 3

„Ženská jedna nezbedná, co mi to děláte?“ lomí rukama primář Chaloupka, ale obličej mu září štěstím. „Kdybych na vlastní oči neviděl, v jakém stavu jste tady přišla, měl bych za to, že jste za sebe poslala své

dvojče. Tohle zkrátka není možné...“ zamručí pro sebe pod fusem a ještě jednou se podívá do svých záznamů, aby se ujistil, že všechno souhlasí. Má to tam do puntíku.

Tetelím se radostí, protože jestli se nestal zázrak, tak něco jemu hodně podobného. Na pravé oko, které mi tenkrát na jaře vytáhnul z důlku jurodivý slepý Balkánec se smradlavýma nohama, zase vidím. Ne sice tak zběsile ostře jako předtím, ale přece jen docela dobře. Není to ani na desetinu dioptrické korekce.

„Pane primáři, bez vašeho zásahu bych dneska chodila se skleněnkou, však to sám víte,“ přesunuji zásluhy na svém uzdravení směrem k němu. O výletu na Srí Lanku mu raději nebudu říkat. Akademici neradi slyší, když se jim do moderních léčebných postupů míchají prastaré domorodé praktiky.

„Poslouchejte, Bo, po novém roce letím na světový kongres oftalmologů do Helsinek,“ mění téma pan primář. „Do diskusního příspěvku bych mohl uvést i váš případ. Protože zajímavých kazuistik není nikdy dost,“ vysvětluje nahonem. „Všechno ovšem se zachováním naprosté anonymity, to je jasné,“ dodává jedním dechem, protože mi ve tváři určitě vyčetl první známku odmítnutí.

„Asi vás zklamu,“ utínám jeho nadšení jednou provždy, „ale nestojím o žádnou, ani anonymní publicitu.“

„Co s váma nadělám,“ vzdychne, až se mu nakrabatí hladké čelo pod vycizelovanou patkou havraních vlasů. „Aspoň přijďte za rok na kontrolu, kdyby něco,“ rezignovaně mi podává ruku, protože audience je u konce.

„Nebo se ozvěte vy, až budete shánět letní byt, třeba s výhledem na vysoké pece,“ tisknu mu dlaň a propaluji ho přes zájmem zúžené zornice. Ten chlap se mi fakt líbí. Je celý takový akurátní, potrpí si na čisté nehty a decentně voní. Ač oční specialista, není žádný vykuk. Navíc ho zdobí chování gentlemana, jako by snad ani nebyl z Ostravy. Nad tím vším ovšem ční jeho lví podíl na skutečnosti, že dneska vidím na obě oči. Neuhýbá pohledem, jen zdvořile přikyvuje a usmívá se. Díky tomu si připadám nezvykle vtipná, výřečná a velice atraktivní. Nesmím však podléhat přílišnému sebeklamu, proto raději rychle padám.

Na parkovišti je mi okamžitě jasné, že v mezičase přibylo jedno auto. Nemusím civět přímo, abych to zjistila. Tohle je doznívající účinek dlouhodobého výcviku a špetky vrozeného talentu. I přes lesknoucí se čelní sklo vidím, že ve voze sedí nějaká ženská v tmavých brýlích. Na první pohled mi díky těm obrovským okulárům připomíná nabalzamovanou včelku Máju. Nebo voskovou figurínu nebo mrtvolu ve stadiu rigor mortis. Přemáhám touhu přesvědčit se, jestli žije. Jasně že žije. Evidentně na

někoho čeká. Já to nejsem, protože z její strany nepozoruji žádné známky aktivity.

Startuji a divnou ženskou nechávám i v její tuctové oktávce za zády. Pro jistotu se ještě ve zpětném zrcátku přesvědčím, jestli za mnou nejede. Můžu být klidná, nic podezřelého se nekoná. Mezitím mi na telefonu pípne notifikace. S tím zvukem jsem měla problémy, protože zpočátku to hodně připomínalo úporný tinnitus. Měla jsem dokonce tendence si štourat do ucha, abych si ulevila. Dnes už na upozornění na schůzku reaguji tak, že si to na displeji přečtu bez rizika zažloutlého malíčku. Na řadě je podle všech údajů setkání s opravdu movitým klientem. Chce prodat svou haciendu, elegantně utopenou v radvanických hvozdech. Jmenuje se Mojmir Zastrčilík a je Ing. arch. Málem bych na něj díky babě v černých brýlích zapomněla. Ještě že jsem se od našeho geniálního ajťáka Františka naučila synchronizovat data v počítači s telefonem. Pro něj běžná rutina, pro mě, věčnou bordelářku a chaotika, mana nebeská. Upravuji kurz a po Rudné si to mydlím rovnou k radvanickému exitu.

Na světelné křižovatce u šachty Jeremenko je červená, a tak využiju těch pár vteřin k tomu, že si na telefonu zapnu hlasité čtení. Úžasná vymoženost. Člověk může mít ruce na volantu a přitom poslouchá, co je psáno v dokumentu, který si vybral. Krásně se poslouchá, co o mém klientovi, za kterým právě jedu, našel František a přetavil to do textového dokumentu. Díky jeho schopnosti takřka na každého nalézt na síti i nemožné mám docela dobrý přehled o všech klientech, kteří stojí o služby naší reality. Tenhle Ing. arch. je ale skutečně zajímavé stvoření, jak po chvíli zjišťuji. Robotický hlas předčítače mě informuje, že mám co do činění s člověkem, který před revolucí v roce 1989 pracoval na OPBH, pak vycítil šanci, angažoval se v prvních dnech svobody, získal místo ve Fondu národního majetku, pak se jako hrdina vrátil do rodného města, byl dlouho ve funkci městského investora, měl finální kulaté razítko k potvrzení městských zakázek. Mezi jeho majstrštyky patřila před lety privatizace městských vodovodů a kanalizací. Úřad v roce 2003 na vlastní žádost opustil a nějakou dobu podnikal. Pak svou záhadnou firmu na kohouty, ventily a šoupátka prodal a dnes je z něj rentiér. Před čtyřmi lety upgradoval svou druhou manželku a vyměnil ji za verzi 3.0. Víc na něj už ani František nevydoloval. Já teď vlastně jedu za citově nestálým člověkem, který může za to, že v nejchudším kraji republiky máme nejdražší vodu. No tépic! Kolik asi získal bokem, když se mu povedlo prodat životně důležitou komoditu zahraničním žralokům? Patrně dost na to, aby si pořídil jeden celý hektar radvanického lesa, ve kterém vystavěl svou haciendu, o které i dnes málokdo ví. Pod svícnem bývá největší tma,

jak se říká. Svému příjmení právem nezůstal nic dlužen. Takže podtrženo a sečteno: Tento hrdina dnešní doby se mi automaticky uložil do škatulky „Čech bez portfeje“. To je nejspodnější patro v mém osobním žebříčku lidských hodnot. Najednou se mi za ním dvakrát nechce. Lehce uvolním plyn a jedu nachlup podle předpisů. Ostatním řidičům se tohle evidentně pramálo zamlouvá. Poblíkáváním mi dávají najevo svou nevoli. Dodržování rychlostních limitů je v našich končinách považováno, když ne za slabost, tak za zbabělost určitě.

KAPITOLA 4

„Prdele!“ vztekle zaklel Říďa, když mu na čistou košili dopadl pořádný šplíchanec bizoního guláše. Ještě pořád se zotavoval po svém jarním zmrtvýchvstání a firmu řídil jen tak na půl plynu. Občas zůstával doma, na Bunčáku, šetřil se a postupně objevoval kouzlo vaření. Z nepochopitelně úsporných důvodů vynechával předložku „do“, a tak se jeho nadávka změnila na plurál, kterým samozřejmě nebyla. To je taky nápad, ochutnávat finální konzistenci guláše po pětihodinovém probublávání na sporáku v nažehlené sněhobílé parádě od Turnbulla & Assera.

Pět kilo bizoní klišky mu včera dovezl jeden z mála přátel, které má. Dneska se hrouda masa změnila na lahodnou pochutinu, zanechávající těžko odstranitelné fleky na košili za sto liber. Zazvonil telefon. Drahocenný Vertu s možností přepínání do šifrovaného režimu. Říďa letmo pohlédl na displej. Nápis „Neznámý volající“ mu na náladě nepřidal. Neměl rád skrytou identitu. Chlap se musí umět postavit čelem a nestydět se za své jméno, bylo jeho krédo. Utěrkou si ještě více rozmáznul mastnou bizoní nadílku na oděvu a přijal hovor:

„No co je!“ zavrčel podrážděně s telefonem u ucha v jedné ruce a s vařečkou v druhé. Evidentně ho více zajímalo jídlo než hlas na druhé straně.

„Nazdar kamaráde,“ ozval se elektronicky modulovaný hlas, „jsem rád, že tě slyším. Jak se ti daří?“ Švelení blazeovanosti by jednomu mohlo nahnat husí kůži.

„Kurva Karlos, to si neumíš najít jinou dobu?“ nebral si Říďa servítky, když poznal svého dávného spojence z vnitra. „Je poledne, mám hlad a musím jíst pravidelně. Tak vyklop, co chceš, ať mi to nevychladne. Pak bych musel být nasraný, a to přece nechceš...“ nechával Říďa svou rozmrzelost vykypět. Pomyslel si cosi o tom, že největší magoři volají pokaždé

v těch nejméně vhodných okamžicích. Na Karlose už dlouho neměl náladu a po jarních peripetiích s vilou, obrazy a zmrzačení Bo by ho nejraději přetřhnul, protože pojal nejasné tušení, že všechny nitky k událostem držel v ruce právě ten, kdo mu nyní volal. Karlos byl ale nebezpečný už jako přítel a nesmírně zákeřný jako protivník. Před ním bylo třeba mít se na velkém pozoru.

„Pořád stejně příjemný,“ předstíral žoviální tón Karlos. „Mám příští týden cestu do Ostravy. Zvu tě na oběd. Proto volám.“ Říďova ruka s míchající vařečkou v hrnci zmrzla uprostřed pohybu. Setkání s mazaným Karlosem mu kdovíproč silně připomnělo polibek smrti. Asi jako pochvala od prezidenta republiky. Zároveň ale bylo výzvou v neodbytné touze z něj dostat informace o březnových událostech.

„Myslíš na ten doplatek za Stavariče?“ nebavilo už Říďu chodit kolem horké kaše, když se mu na sporáku začínal připalovat guláš. Ze slibovaného milionu eur za eliminaci obávaného balkánského gangstera, která málem stála Bo život, zatím měli pouze dvacetiprocentní zálohu. „To sis dal teda hezky načas,“ neopomenul si přisadit Říďa. „Máš špatně seštelované hodinky, kamaráde,“ nemusel se moc snažit o pohrdavý tón. „Tenkrát byl březzen a zítra už začíná listopad! Nebo že by byla chyba na mé straně?“

„V úterý v poledne v Médocu,“ zaznělo chladně ze sluchátka a hovor se přerušil.

„Prdele!“ vzmoohl se Říďa na jedinou reakci, když začal zběsile míchat přichytávající se jídlo a k předchozímu fleku na drahé košili přibýlo pár čerstvých. Vypnul plyn a nechal guláš gulášem. Imaginární katabatický vítr z předchozích slov telefonátu mu odvál veškerou chuť. Sedl si ke stolu a zuřivě přežvykoval suchý rohlík, který měl původně nachystaný k bizoní pochoutce.

KAPITOLA 5

Přijíždím do Radvanic ke kostelu a odbočuji první doprava na Trnkovec. Tady jsem už dlouho nebyla. Mezi několika domky, kde se zastavil čas, nelze přehlédnout pár hezky upravených fasád. Trochu bloudím ve změti uliček, ale nakonec nacházím Turgeněvovu. Na jejím konci je i cíl mé cesty za Mojmírem Zastrčilíkem. Setrvačností dojíždím na neutrální posledních padesát metrů a cítím, jak štěrk jemně chroupe pod koly. Blíží se jedna hodina, mám fóra nějaké tři minuty.

Zvoní telefon. Podle songu od Billyho Talenta vím, že je to Říďa. Co ten mi může chtít? Jeho regenerační harmonogram mu ukládá, že má po obědě odpočívat, a ne vyvolávat nazdařbůh, jak se mu zamane. Jedině že by měl něco urgentního. Současně brzdím, vypínám motor a přijímám hovor.

„Babino, neruším tě?“ zní z druhé strany a podle hlasu poznám, že má něco v puse. Možná dojídá oběd nebo se štourá párátkem. Každopádně se něco děje, protože by se jinak neptal. Jemu bylo vždycky šumafuk, jestli nevolá nevhod.

„Rušíš. Chystám se na schůzku. Tak honem, co máš?“ vyjede ze mě možná i trochu nepřiměřeně příkře.

„Ale nic,“ slyším unavený tón Říďova jindy řízného hlasu, „jenom jsem chtěl vědět, jak se ti daří. Představ si, že na firmě chtějí založit odbory...“

„To nemáš nic čerstvějšího?“ začínám být podrážděná, protože o nějakých náznacích jsem zaslechla ještě před dovolenou. Každopádně tohle se musí řešit. Žádná demokracie, žádné odbory. Je nás patnáct i se mnou a Říďou. Pět jsou čistí provizní ičaři, zbývá osm lidí, které zaměstnáváme. Tady těmhle rozežranci, které najednou začalo pálit dobré bydlo, se máme nechat vydírat? Náběh myšlenkové laviny mi přeruší hlas z Bunčáku.

„Mám něco čerstvějšího. Ale není to na telefon. Vlastně kvůli tomu volám. Stav se za mnou, až pojeděš na firmu. Budu doma.“ V telefonu lehce lupne a časomíra se zastaví na dvaadvaceti sekundách.

„Provedu, pane plukovníku,“ říkám si víceméně pro sebe a na telefon vyplážnu jazyk. Říďovy velitelské způsoby po infarktu sice ubraly na razanci, ale i tak by jedna mohla mít pocit subordinačního padání hovna. Tak to ne. Už dávno to na mě neplatí. Jenže mi začíná vrtat hlavou, co se vlastně zase stalo. Přepadá mě pocit neopodstatněné odpovědnosti za všechny a všechno. Jestli jednou předčasně odejdu do věčných lovišť, tak předpochopení nejasných situací, pramenící z bujné fantazie, bude tou poslední kapkou. Svírá se mi žaludek a hlavou běží nezastavitelný film katastrofických scénářů, které nikdy nenastanou, ale co kdyby. Stop. Teď za Mojzírem Zastrčilíkem půjde klidná a protřelá paní, která v byznysu už něco dokázala. Poslední větu si v duchu opakuji tak dlouho, dokud mi na zvonění od bytelné kované brány neodpoví bzučák.

Konečně mám chuť se trochu rozhlédnout. Vidím kolem sebe deset let starou architektonickou rozmáchlost pramenící ze silného penězovodu. Bývalý státní úředník si tedy ale žije, jen co je pravda! Kolem domu je postaveno cosi na způsob Velké čínské zdi. A za ní? Obrovská zahrada v japonském stylu. S jezírkem, můstkem, rybičkami i skalkou, která je teď na podzim už trochu ovadlá. Přísně zastřížené stále zelené stromy a za

nimi konečně dům. Rozlehlý bungalov, na který zvenčí není vidět. Zdi obložené klinkerem, na střeše z pálených tašek fotovoltaika, v zahradě altán s velkým krbem a posezením. Přístřešek pro dvě auta, z nichž ve stání je jen jedno. Černý Range Rover jako z pohřební služby pro nejmovitější klienty. A kolem, až na pár pípnutí kosa, velké ticho. Zvláště opuštěné místo, jako stvořené pro urnový háj. Připadám si tady v první chvíli jako vetřelec.

Ještě si automaticky stačím srovnat neexistující zmuchlaniny svého tmavě zeleného kalhotového kostýmu, mrknout na lodičky, jestli jsou bez chyby, přihladit neposedné vlasy, a už vidím majitele. Zvláštní, vyčouhlý chlap mi jde naproti. Je asi mého věku, se seladonovitě prokvetlými vlasy dokonalého stříhu. Možná právě navštívil provozovnu Hygie. Zralá pleť s nebývale rozšířenými póry připomíná opálený cedník. Navzdory dokonalému domácímu oděvu, který má působit ležérním dojmem, mám pocit, že cestičkou naproti mně kráčí značkový tyčový mixér. Podává mi ruku a okamžitě skenuje pohledem od ramen dolů. Podle pohybů jeho očí a prodlev na určitých mých partiích bych mohla vyčíst myšlenky – kozy nic moc, v pase dobrý, na prdel si počkám, až se otočí, ještě že má těsné kalhoty... Prostě neomalený chlívák, který by tak rád působil jako dřevnatý britský aristokrat. Možná na jiných s tímto uspěl, ale u mě s tím tedy nepochodí. Nedávám na sobě znát, že už teď z něho mám vyrážku.

„Rád vás poznávám, jsem Mojmír Zastrčilík,“ vítá mě Ing. arch. cíleně modulovaným barytonem. Když vysloví své příjmení, zakmitne mu v očích jiskřička naděje. Možná na kvalitní zásun jakožto lákavé zpestření šedi běžného dne. Jestli je to tak, bude si muset počkat na jinou klisnu. Možná méně ohebnou, zato však výrazně mladší.

„Jsem Bo. Z Flat & House,“ snažím se o co nejkomisnější tón a stisk ruky odbudu co nejkratším kontaktem.

„Už jsem o vás slyšel,“ podmazává mi hned zpočátku. „Prý jste nejlepší,“ otáčí se na patě a jde směrem k domu. Cupitám poslušně za ním, protože mu nechci poskytnout žádnou záminku, aby na mě mohl bez-trestně civět, když se k němu otočím zády.

„Tohle vlčí doupě jste si projektoval sám?“ využiji pár vteřin chůze ke dveřím, abych mu ještě trochu více pozvedla ego. Úspěšně předstírám, že tenhle opuštěný ostrov na mě opravdu zapůsobil nesmazatelným dojmem. Vlastně to vyznívá jako pravda a nic než pravda.

„Zajisté, stálo mě to hodně úsilí i prostředků,“ celý zazaří a evidentně se chystá k proslovu o své genialitě. Bože chraň!

„Takže jste pořád v oboru?“ rychle vydoluji spásnou myšlenku, která se zase tak spásná nejeví. I mistryně improvizace občas šlápne lehce mimo.

„Nikdy jsem ho neopustil,“ přibarví si náležitě svou minulost a elegantně mi podrží dveře, abych mohla dovnitř.

„Nezouvejte se,“ zbytečně mě upozorňuje. Stejně bych si boty nesundala. Ten debilní český zvyk nechat odpařovat obuv v cizí chodbě a zůstat naboso na podlaze mi připadá jako skutečná brzda celé ekonomiky. Uvažovala jsem nad tím už dříve, proto si okamžitě vybavuji ty asociace. Kdybychom doma chodili v botách, měli bychom špinavé koberce. Zejména u nás, v Ostravě. Špinavé koberce se špatně čistí svépomocí. Proto je lepší zadat práci firmám. Devadesát tisíc bytových jednotek už představuje nějakou ekonomickou sílu. Firmy na čištění koberců, tepichů i předložek by vzrůstaly, nabíraly nové lidi, nezaměstnanost utěšeně klesá. Díky téhle geniální dedukci se i doma zouvám až těsně před ulehnutím do lůžka a doufám, že v trendu najdu pokračovatele.

Tady tenhle hejhula ale koberce nemá. V jeho domě je dlažba. Světlá a vyhřívaná, jak poznávám podle vzlínajícího tepla na kotnících. Tohle muselo být hodně drahé. Na setření podlahy určitě bude mít nějakou vhodnou pomocnici, která mu za patřičný obolus uklidí, vypere, navaří a možná i nastaví nejprůhodnější tělesný otvor.

Musím uznat, že interiér je důvtipně vyřešený. Očekávala jsem temnou noru uprostřed lesa, ale soustava světlovodů a střešních oken dovnitř vnáší hodně světla. Také nábytek je spíše seversky účelný než rustikálně přezdobený. Kuchyně s ostrůvkem tak akorát je součástí haly a vůbec neruší. Na opačné straně hlavní místnosti praská v krbu pár polen a slyším i slabounké šumění rekuperační jednotky. Hodně chytré a nadčasové. Klobouk dolů.

„Kde máte paní?“ ptám se jen tak mezi řečí a okatě se rozhlížím kolem sebe.

„Proč?“ zakontruje a zpozorní. Úplně ztuhnul, a být lesním zvířetem, určitě by se mu chvěly špičky uší. Co se mu chvěje ve skutečnosti, nejsem schopna poznat. Možná kortikomediální jádro amygdaly, ale to jenom laicky hádám.

„Pod přístřeškem stálo pouze jedno auto,“ odpovídám jakoby nic. „A také si myslím, že když už to chcete prodat, možná by u toho měla být i vaše žena,“ odkazuji ho do patřičných mezí, ačkoli tuhle narážku evidentně nepochopil. Místo toho se sebevědomě uvolnil. Sakra.

„Žena přijede až navečer, udělal jsem si volno jen pro vás. Prosím, posaďte se,“ ukazuje na bytelnou koženou sedačku barvy bílé kávy, která vypadá, že ji přivezl z obchodu snad včera. S povděkem usedám a čekám, co se vyvrbí dál.

„Dáte si kávu? Nebo snad něco jiného?“ nechává ve vzduchu viset laciný dvojsmysl a čeká, jestli se chytím. Marně.

+

„Zůstaneme u kávy a pak bychom probrali ten prodej, když dovolíte,“ vracím mu tak mile, jak jen dokážu.

„Jistě, jistě,“ odbíhá směrem ke kuchyni, kde má klasické bytelné pákové espresso v červené ferrari barvě.

„To je moje chloubka,“ otáčí se a mi se uleví, když zjistím, že má na mysli kávovar. „Přivezl jsem si ho před dvěma lety z Itálie. Představte si, přestavovali bistro a chtěli ho vyhodit!“ hlaholí, abych dobře slyšela. Začínám mít neodbytný pocit, že si taky udělal rešerši. Na mě. Možná lišácky vyzpovídal některého z našich bezelstných firemních odborářů, zatímco jsem byla v zahraničí. To by tak odpovídalo. Babino, měj se na pozoru!

Během hukotu čerpadla a syčení spařovací jednotky mám chvíli na to, abych si urovnala myšlenky. Chlap do celé té své nádhery mohl vrazit tak dvacet mega. A to se držím při zemi, zatím jsem viděla jenom zlomek. Jenže dneska to prodá maximálně za deset, a to ještě bude rád. Kdyby podobná stavba byla někde v Krkonoších, dostal by obratem třicet. Bohužel ji má tady, v Radvanicích. A to by mohl být problém.

KAPITOLA 6

Ama si protřela oči, vypnula svůj tablet a uložila ho do bezpečného obalu z měkčeného polymeru. Červená tečka signálu z otřískaného mondea se zastavila na konci Turgeněvovy ulice v Radvanicích a už dobrou půlhodinu se nehýbala. Detailní satelitní mapa tyhle končiny zobrazovala jen shora, nikoli pohledem člověka na ulici. Každopádně i tohle jí dávalo představu o povaze návštěvy. Na devadesát procent šlo o pracovní záležitost. Nastal tedy čas věnovat se obživě.

Zvedla telefon a vytočila číslo známého trenéra z místní veřejné činkárny. Když se ozval, jenom mu předala vzkaz: „Jsem tady,“ a bez čekání na odpověď zavěsila. Okamžitě poté vypnula telefon a vyndala baterku. Věděla, že má nějakých deset minut, aby stihla dojet do podzemního parkoviště předem domluveného supermarketu.

V kufru své stříbrné oktávky měla nachystáno pět set balení nové fitness drogy. Lesklé blistry s tabletami růstového preparátu Funambol 15 mg byly úhledně svázané gumičkou po deseti kusech a uloženy do dvou papírových tašek z obchodu Marks & Spencer. Tahle dodávka byla testovací. Když se osvědčí, bude distribuce pokračovat opravdu ve velkém.

Ama zatím pokračovala v byznysu, který měla na starosti ještě předtím, než Bo tenkrát na jaře poslala na věčnost jejího šéfa Stavariče. Celá distribuční síť byla dávno vybudovaná, proč v tom nepokračovat? Dodávky z Asie plynuly bez přerušení a platby v hotovosti rovněž. Čtyřicetiprocentní nezdanitelná marže pro Amu byla něčím, o čem si jiní obchodníci mohou nechat jen zdát.

O ničem z toho nijak nepřemýšlela. Potřebovala peníze. Její mozek byl nastaven na autopilota a díky němu bezpečně dojela až na smlouvené místo. V podzemním parkovišti si mezi dvěma pilíři vyhlédla místo – jediné – kam bezpečnostní kamery nedohlédly. Po pár okamžicích vedle ní zastavil prastarý Opel Omega s rachtajícím naftovým motorem. Pohled přes okénko naznačil, že i tentokrát běží vše podle plánu. Jejím obchodním partnerem byl bývalý reprezentant republiky v silových sportech Čestmír Mitrenga, dnes majitel dvou úspěšných veřejných hardcore tělocvičen. Čiperný chlapík s širokými rameny, prořídlými vlasy, které volaly po holiči, a obličejem starého havíře neměl ještě ani čtyřicet let.

Výměna proběhla bez jediného slova. Za celou dobu spolupráce vždy všechno sedělo do poslední tablety, do poslední koruny. Mitrenga ze své ledvinky, která byla jeho poznávacím znamením snad už dvacet let, vylovil obálku s penězi, kterou Amě předal výměnou za obě papírové tašky s anabolickým obsahem. Všechno uložil do kufru své omegy, zakryl dekami a dále zamaskoval několika krabicemi s neškodným práškem na výrobu iontového nápoje z Makra. Pak si přisednul k Amě do auta.

„Jak to funguje?“ přestal potlačovat nedočkavost, protože nové věci ho nekonečně lákaly. Hlavně ty neoficiální, nové, ještě nezakázané.

„Anabolický efekt 90 %, androgenní 10 %. První týden jedna tableta denně s obědem, pak zvýšit na jednu ráno a jednu v poledne, nakonec jedna ráno, jedna v poledne a jedna po tréninku. Stejně pak dolů. Tři týdny pauza a cyklus se může opakovat. Minimální retence vody, nárůst síly i objemu, zlepšení celého metabolismu, dokonalá regenerace. Dala bych si pozor na jaterní testy a EKG. Metabolity zatím nelze odhalit, podle dostupných informací by poslední stopy měly z těla zmizet zhruba tři týdny po vysazení. Stačí?“ odříkala Ama nezúčastněným hlasem.

„Zatím jo, ale budu potřebovat víc. Časem,“ začal se usmívat Mitrenga. Nebylo jasné, jestli bude potřebovat informace, nebo zboží. Každopádně tohle bylo něco, co mu právě chybělo. Olejové injekce nebyly mezi fitness klienty moc populární. Ti měli raději malé pilulky, okamžitý účinek a moc nehleděli na cenu. Tohle žádná piksla s obyčejným proteinem nebyla schopna zaručit.

„Něco seženu, další dodávka bude po Novém roce. Ozvu se,“ přihladila si Ama vlasy a zkontrolovala svou dokonalou vizáž ve zpětném zrcátku.

Audience byla u konce. Mitrenga to věděl. Bez rozloučení se přestěhoval do svého auta, kde přiměl unavený motor k dalšímu výkonu. Smrad z nedokonale spálené nafty ještě chvíli zamořoval okolí, než se rozplynul. V oktávce po něm zbyl jenom zápach zpoceného chlapa, který Ama zlikvidovala pěti minutami jízdy s otevřeným okénkem a přebila pohledem na naditou obálku. Podobná mise ji čekala ještě v Karviné, Opavě a Zlíně. Byl pátek a do pondělka to musí stihnout. Pak si zase bude hledět Bo.

KAPITOLA 7

Řídu po ukončení telefonátu s Karlosem zasáhla nebetyčná únava. Nikoli fyzická, ale duševní. Už ho přestaly bavit ty neustálé špiónské hry s bývalým kamarádem, dnes trpěným známým. Na firmě dokonce nedávno přišli s tím, že založí odbory! Debilní nápady mají někteří, místo aby se pilně věnovali úkolům. Vyloženě ho srala všeobecně rostoucí byrokracie a hlavně klesající ceny realit v jeho rajónu. Provize z prodejů firmu sice pořád držely nad vodou, ale jako by se cosi zadržlo. Skoková změna. Poslední dobou navíc trávil více času s účetní než v terénu. Vědomě cítil, že tohle je špatně.

„Na každou pičovinu formulář,“ zrekapituloval své momentální rozpoložení hezky nahlas a trochu se mu tím ulevilo. Hned nato zafuněl a složil své tělo na polstrovanou pohovku Chesterfield. Zapnul televizi a vyladil oblíbený kanál o přírodě. Takové pořady měl rád. Protože příroda sama o sobě ještě fungovala. Slabší je potravou silnějším. Když chceš teritorium, musíš si ho vybojovat, nebo chcípneš. Bez povolení úředníka s razítkem, bez dohledu finančního úřadu. I ta housenka na zelí, jejíž detail mu v mnohonásobném zvětšení zprostředkovala obrazovka ve 4 K rozlišení, byla svobodnější, než jak se cítil on tady. Co na tom, že si ji za okamžik vyhlédne kos. Říďa byl ve svých představách zvíře. Divočák. Respektive býval. Ještě nedávno sám sebe vnímal jako kňoura s kýblem kolujícího testosteronu ve tkáních. Dnes měl pocit, že ho někdo vypustil a životodárnou esenci uvnitř vyměnil za hromadu hoven. Měl hlad, ale neměl chuť k jídlu. Spánek, kterým vždy pohrdal, byl dnes jeho přítel nejvěrnější. Tělesnou nezdolnost vystřídala únava, apatie a znechucení z čehokoli náročnějšího. Mlhavé erotické představy překryla konstantní schlíplost přidavného mozku v trenkách. Takhle nějak si Říďa vždy představoval počátek konce. A najednou to bylo tady. Jenže mnohem dřív, než čekal.

„Měl bych jet na firmu a všechny odboráře postavit do latě, nebo rovnou vyhnat. Ať táhnou, kurva. Jenomže se mi nechce. Nemám na ně náladu. Všechny je jebu...“ byly jeho poslední polohlasem vyslovené myšlenky těsně před usnutím. Právě v tu chvíli na obrazovce jeho rozměrné televize vylezla z kukly barevná noční můra.

KAPITOLA 8

„Máte nějakou dokumentaci? Půdorysy, výměru, data k energiím za provoz?“ nenechám Ing. arch. soustředit se na něco jiného než prodej. Kvůli tomu tady jsem a káva je bonus navíc. Začíná se mi chtít čůrat a budu muset být věčná. Tady v tomhle domě nepůjdu. To vím jistě. „Mimochodem, káva je výborná, díky,“ dodávám jen tak mezi řečí a pozoruji, jak si Zastrčilík leje do fakt vynikajícího nápoje kvanta smetany a sype velkou lžící cukru. Asi neměl kakao k snídani, tak to chce dohnat.

„Všechno mám,“ usrkne ze svého šálku a hlasitě mlaskne. Chce vypadat jako labužník. Začíná mě z něho natahovat. Má skutečně všechno, jak to tak vypadá.

„Jenže já tohle zas až tak moc prodat nechci. Mi se tady líbí,“ upře na mě pohled, ve kterém poprvé vedle vilnosti vidím i ostny pichláků. Vteřinu je hrobové ticho, ve kterém svádíme úporný oční souboj. Uhýbá první a maskuje to mícháním svojí sladké břečky.

„Nezakrývám, že jsem si o vás něco zjistil,“ pomalu a opatrně z něho leze vysvětlení. „Máte pověst člověka, který se nebojí a pokaždé dosáhne svého,“ zase ke mně zvedá své šedé oči a najednou v nich vidím chladnou ocel. Držím v obou dlaních svůj šálek a snažím se vypadat vyrovnaně a profesionálně, ačkoli bych na něho nejraději zařvala, ať už se doprdele vymáčkne.

„Mám zájem koupit chatu. V Jeseníkách. Ale nevím, kde je a ani kdo ji teď vlastní. Tohle chci, abyste mi zjistila...“ nechává viset zbytek věty ve vzduchu a mi se kupodivu uleví. Sex proti mé vůli se konat nebude. Aspoň něco. Úporně se snažím předstírat, že na něco podobně obtížného jsem čekala.

„Takže chata,“ rekapituluji. „V Jeseníkách, říkáte... Až potud je mi to jasné. Ale když nevíte, kde je a komu patří, to je trochu divné, co? Jeseníky jsou kapku větší a divočejší než tady Trnkovec. Potřebuji nějaké

další údaje, jestli do toho mám jít,“ chci vnést trochu racionality do úplně nového problému, na který jsem nebyla nachystaná.

„Takže uvažujete, že do toho jdete?“ tlačí mě Zastrčilík do něčeho, co mě začíná zvláštním způsobem zajímat a přitahovat.

„Právě o tom přemýšlím,“ nechávám si trochu času. „Vy také svým způsobem patříte k oboru, máte přehled a zdroje určitě taky. Proč jste si tohle všechno už dříve nezjistil sám?“ vypálím na něj naprudko a bez zbytečné slovní vaty. Usměje se, patrně všechno jede podle scénáře, který si na mě nachystal.

„Protože je to docela nebezpečné. Výbušné...“ pronese svým suchým barytonem a olízne si rty, a po úsměvu už není ani památky. „Musíte mi slíbit, že cokoli tady teď bude řečeno, zůstane jenom mezi námi dvěma. Nikomu se nezmíníte ani slovem o téhle nabídce!“ mění tón a v jeho spodní vrstvě zřetelně slyším výhrůžku.

„Tak si na to sežeňte někoho jiného, blbějšího!“ zvedám se z jeho zánovního sofa a doufám, že odejdu a už ho nikdy neuvídím. Je ale rychlejší, než bych čekala. Tyčový mixér sprinter.

„Počkejte přece,“ chytá mě za ruku, až převrací svůj šálek s tekutým tureckým medem, nebo co to vlastně z kávy vyrobil. „Tohle je fakt hodně zvláštní zakázka. A já vás potřebuju...“ spouští vydírku hodně vysokého kalibru. Mám si připadat jako jediná na celém světě, kdo může být nápomocen tady tomu chudáčkovi Ing. arch. Bez mé obětavosti snad asi zdechne, nebo co.

„Tak mi řekněte, o co jde, ať se můžeme zase bavit jako normální lidi,“ hasím požár evidentně úspěšně. Pouští mi ruku, což je jeho jediné štěstí. Oba si sedáme naproti sobě a mi je jasné, že teď se snad konečně něco dozvím.

„Mělo by to být ve Velkém kotlí. Víte kde, že?“ zkouší mě jako žákyni třetí obecné.

„Pokračujte, vím, kde to je. Tam, jak padají ty laviny, od Vysoké hole na Karlov,“ upřesňuji místo, čímž se mi pár set kilometrů čtverečních smrskává na nějakých dvacet. Sláva.

„Přesně,“ spokojeně se opře zády do křesla. Dává mi najevo, že on je teď pánem situace. „Tak někde tam, v tom lavinovém svahu, jak vy říkáte, by měla být ta chata. Jenže na mapách nikde není. Ani v katastru...“

Nenechám ho dokončit větu: „... tak jak teda víte, že tam je?“ udeřím hřebík na hlavičku.

„Mám své zdroje,“ začíná být tajemný jako zápis z vládního zasedání. „Zatím vám k tomu nemůžu říct nic víc. Snad jen, že ta chata – pokud tam pořád někde je – byla postavena na příkaz říšského maršála Hermanna Göringa. Měla by být v loveckém stylu. Sám Göring tam byl všehovšudy

dvakrát, pokud můžu zdroji věřit,“ končí svůj proslov a probodává mě pohledem. To je teda terno.

„Takže, kdybych to měla zrekapitulovat,“ nasazuji strohý manažerský tón, „vy máte obavu jít to prozkoumat osobně a posíláte tam slabou ženskou...“ To byl řez do živého. Má to napsáno na ksichtu. Za okamžik ale nasazuje masku člověka nad věci.

„Zas tak slabá nejste, jak jsem zjistil.“ Ne že by mě tím uklidnil. „Ale pochopte zase vy mě. Vypadám jako sňatkový podvodník snad už od puberty. Když se kolem toho budu ochomýtat, nikdo mi nic neřekne, znáte lidi,“ rozhodí bezmocně rukama. Tohle gesto je přehnaně teatrální a na velké holky fakt nezabírá.

„Dost té maškarády!“ přestává mě to bavit. „Na hřebenech už je sníh. Když tam ta chata, pokud tedy váš zdroj nelže, opravdu je a vydržela čekat sedmdesát roků, tak snad počká do jara. Mezitím si k tomu něco zjistím sama a pak se tam na vaše náklady vydám. Nejsem levná...“ uzavírám celou debatu a domnívám se, že tím je všechno řečeno.

„Bude to jinak,“ překvapuje mě Zastrčilík svým velitelským tónem. Patrně si už je jistý, že mě má v hrsti. „Vy tam pojedete zítra. Všechno hradím a tady máte padesátku zálohu,“ překvapuje mě nenadálou štedrostí korunovanou deseti zánovnými pětitisíčovkami. Ať na místě zkamením, jestli v tom nebude cosi dalšího.

„Padesátka na víkend bude tak akorát,“ pečetím naši dohodu a začínám se těšit, až si s děčkama užiju první listopadový víkend v Jeseníkách. A možná vyrazíme už dneska odpoledne. Pryč z toho podzimního smogu a mlhy. Není nad to, mít bonitního klienta.

KAPITOLA 9

Ing. arch. vyprovodil Bo až ke vratům a jejímu pohupujícímu se pozadí v těsných kalhotách nevěnoval žádnou pozornost. Spíše si vryl do paměti každý detail i poznávací značku jejího otřískaného auta. Oproti předpokladům bylo zrychlení vzdalujícího se vozu přece jen svižnější. Trochu nad tím zakroutil hlavou a v zamyšlení si bezděky rukou ulíznul vlasy nad stále vyšším čelem. Pak tuto drobnou nesrovnalost z mysli naprosto vytěsnil. Obětoval padesát tisíc a za tohle mu opravdu stály. Vynikající investice, a ani ji nemusel lovit z vlastní kapsy. Teď ale honem, skutečná práce ho teprve čeká.